

gifvares misstag eller vrångvishet; men själva dessa rådgifvare, dessa aristokrater, hafva sällan annat än vunnit vid förändringen. Deremot har den folkets röst, som får luft genom rättigheten att samlas för politiska ämnens afgörande, just uplyst monarkerna och tryggt dem genom afslöjande af mörkrets system.

Med hånlöje skall man invända: en prägtig politisk congress af allmoge! det skulle blifva en interessant syn! — Hvarföre detta hånlöje? Hvad beskrattar man? Sitt eget verk. Hvad berättigar att skratta öfver denna allmoge? att endast nämna ordet, för att tro sig hafva bevisat? Just detta gamla system, att hålla allmogen i okunnighet, i obekantskap med allmänna ärender och sin egen vikt. Och derföre att råheten en gång finnes, skall man arbeta på dess bibehållande, stänga möjligheten för dess utrotande? Gif oss blott detta offentliga lif, som finnes i England (men utan dess oarter — och det är möjligt) gif folket rätt att tänka och meddela sina tankar, borttag dessa förnedrande band, som hålla det skildt från all inbördes gemenskap, uphör att betrakta det såsom en skäck af skadedjur, dem man bör hindra att samlas — och hela denna rättighet, man tror sig äga att med blott nämnande af ordet *allmoge*, *bönder*, *pack*, förlöjliga all tanke på politiskt offentligt lif, skall försvinna såsom en dimma. Denna förnedrande skilnad mellan folkklasserna skall uphöra, och ett *folk*, med rätt och förmåga att tänka och tala, skall bilda sig.

En härads-allmoge, samlad till Riksdagsmanna-val, skulle första, andra gången, icke förete något synnerligen intressant skådespel i medborgerligt afseende, ty ingen ting är i sin början allt,

hvad det kan blifva. Men snart skulle vi både vid Riksdagarna och i alla medborgerliga förhållanden märka en förvånande verkan af det mera allmänt spridda intresset för allmänna ärender, af ett allmänt tänkesätt, denna respectabla magt, inför hvilken alla Justitiæ-ombudsmän, alla opinions-nämnder göra en obetydlig figur.

Men om man fruktar faror af landtfolkets sammankomster till Riksdagsmanna-val, om man tror dess råhet för stor, för att kunna hoppas något medborgerligt viktigt resultat af dem; så har man dock icke samma skäl att anföra mot Stockholms Borgerskaps sammankomster till dylika val. Detta borgerskap samlas ju ofta till andra öfverläggningar. Hvarföre skola då dess Riksdagsmanna-val ske genom electorer? Man kan härtill icke upgifva någon orsak, om man icke vill antaga, att lagstiftarne sökt att i allt förekomma, det någon ting omedelbart skall utgå från folket. Hvad man icke kunnat alldeles neka att utgå derifrån, har man dock velat leda genom omvägar, så att det skulle, genom det långa ledandet, förlora sin ursprungliga kärva smak.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Tyskland. Från Wien är utgifven en lång declaration (underskrifven, så att man icke vet, om den skall vara officiel eller icke), kvart göres en omständelig framställning af Neapolitanska revolutionen. Murat hade, vid sitt sista försök att, genom Italiens eröfring, uprätthålla sin thron, fattat det förtviflade beslut att kalla till sin hjälp den redan länge, i Neapel och hela Italien, existerande hemliga secten Carbonari. Desse hade fallit i glömska och overksamhet, om icke Spanska revolutionen uplifvat dem och satt dem i tillfälle att "sprida missnöjets anda, en fiendtlig sinnesstämning mot regeringen och längtan efter förändringar, bland alla klasser af ett dittills lugnt och förnöjsamt folk," samt att bringa en del af militären på sin sida. Derpå framställes en taffa

af sjelfva revolutionen. Hade Konungen fått på sig de först lofvade åtta dagar till en constitutions upgörande (hvilket löfte gafs, "för att för ögonblicket stilla de upvigade sinnena, då det icke kunde undfalla H. M., huru dåraktigt och förmåtet det var begärdt att på åtta dagar bringa i stånd en constitution"). "så hade man dock haft tid på sig att komma till mognare beslut, då första ruset var förbi. Den andra fordran om prompt antagande af en i ett främmande land, under alldeles egna omständigheter och nöd, för åtta år tillbaka upsatt, på Riket Båda Sicilierna fullkomligt oanvändbar grundlag, som hvarken Konungen sjelf eller Hans Ministrar, ej eller någon Neapolitan, med undantag af några sammansvurna, kände annorlunda än ur tidnings-artiklar, och hvaraf, då den proclamerades, icke en gång en öfversättning fanns i Neapel; denna fordran bar för tydlig stämpel af sitt ursprung och af de orättmätiga medel, hvarigenom endast den kunde aftvingas, för att vidare lämna något tvifvel om Monarkens och statens verkliga belägenhet. Endast svåra hotelser eller ordentligt våld kunde skaffa gehör åt ett sådant förslag, som satte på spel, ej mindre landets väl, än monarkens värdighet. Endast den önskan att förekomma stora olyckor och stora brott, kunde aftvinga H. M. ett ögonblickligt bifall till en så obetänkt och förderlig åtgärd. Denna förklaring, den enda möjliga, på en annars oförklarlig händelse, skulle rättfärdigas endast genom sig sjelf, om ock icke, såsom dock är händelsen, oemotsägliga facta bestyrkte den."

"Sedan det stora steget sålunda lyckats och den Kongl. makten var fullkomligt förstörd, togo sectens hufvudmän och deras äugligaste medarbetare, under de första revolutions-scenerne, genast det utslutande våldet till sig. Det motstånd, Sicilien gjorde mot deras egenmäktiga företag, undertryckte de med eld och svärd. För att gifva sin usurperade makt en anstrykning af laglighet, tillskapade de, under namn af national-parlament, ett verktyg, hvarmed de inom få månader krossade alla bestående rättigheter och ordningar, och utan annan fullmakt än sitt eget godtyckande genom ovilkorliga, af ingen erfarenhet gånade, mot nationens character och behof stridande former, söndersleto alla politiska och borgerliga förhållanden."

Sedan skildras, huru Konungen och "allt förständigt folk, bedraget i sin väntan om en bättre utgång, och öfvertygad, att det herrskande partiet, utan allt afseende på det belas väl, och endast till sina egoistiska ändamåls befordrande, valt en konstitution, som blott kunde hafva olyckor och för-

derf till följe, voro dömda till ställetigande. Folkmassan, snart vaknad ur det första tillkonatlade ruset, nedslagen genom bedragna förhoppningar, icke utan aning om snart kommande större vedervärdigheter, afvaktade med stumt bekymmer skådespelets utveckling. Så förklaras det skenbara lugn, hvarmed detta vanmäktiga parlament utförde sina kommittenters, några få till hvarje våldsamt beredda despoters, vilja och steg för steg förde riket till uplösning; ett lugn, under vars bedrägliga slöja likväl den tygellösaste anarki förtärde hvarje kvarleva af det allmänna väståndet, och om hvars verkliga halt ingen främmande regering ett ögonblick kunde misstaga sig."

Det onda spridde sig öfver hela Italien och ingen Furste fans der, som icke såg sina staters lugn hotadt. H. M. Kejsaren fann snart att Italiens lugn för lång tid var förstördt, om uproret fick obehindradt förstöra Neapel. H. M., churu selsatt med inre angelägenheter, sammandrog en armée, hvilket af alla goda medborgare och alla ordningens vänner i Europa erkändes för ett högst nödvändigt steg. "Huru välgörande detta steg bar verkat på grannstaters lugn och i sjelfva Neapel på vänner och fiender, derom höres blott en röst i alla Italienska länder." — Sedan framställes den enighet, hvarmed H. Maj:ts åsigt gillades i Tropaupau. "Om egna förhållanden och egna viktiga skäl förmådde Brittiska regeringen att icke taga del i de öfriga hofvens ytterligare beslut, och endast med vissa inskränkningar medgifva franska regeringens accession, så hade deremot H. M. den icke ringa tillfredsställelsen, att i alla de förhafda frågorna finna sig i fullkomligaste öfverensstämmelse med Ryska och Preussiska monarkerna." — För att på fredlig väg vinna sitt mål, inbjödo monarkerne H. Sicilianska Maj:t till Lainbach. "Enligt en artikel af den främmande lag, som skall regera Neapel, får Monarken icke utan parlamentets tillåtelse fara ur riket. Konungen, som i Monarkernes inbjudning vördade en Försynens vink, underkastade sig detta förödmjukande vilkor. Parlamentet gaf sin tillåtelse, men med ett vilkor, om hvars betydelse och följd dess uphofsman sjelfva icke kunde bedraga sig, och som på förhand måste tillintetgöra de mera moderatas önsksningar och hopp. Parlamentet, ehuru fullkomligt bekant med de allierade hofvens grundsatser och åsigt, påtvang Konungen ett maktspråk att anse Spanska constitutionens oförändrade uprätthållande såsom enda målet och grunden för alla underhandlingar med de allierade hofven. Med detta slagda band återstod för Konungen ingen annan utsigt än den, att i sina höga

vänners rättvisa och vishet finna sista räddningsmedlet för sin thron och sitt olyckliga land.

"Konungen fann genast, att han ingen underhandling kunde börja med det af de allierade souverainerna oåterkalleligt förkastade vilkor, och monarkerne yttrade deras bestämda beslut om Spanska constitutionens uphålvande i Neapel genom hvilka medel som häldst, samt om en ny constitutions uppgörande. I auleddning deraf aflät Konungen till sin son en skrifvelse, deri honom lades på hjertat, att använda alla medel till landets räddning. Denna skrifvelse åtföljdes af Österrikiska, Ryska och Preussiska monarkernas utförligare instruktioner för sina Ministrar i Neapel, äfvensom den Franska fullmäktigens i Laibach till sitt hofs Minister i Neapel. Resultatet af dessa steg skall afgöra Sicilianska rikets öde."

Arméen har fått ordres att gå öfver Po och framrycka mot Neapels gräns. Kejsaren hoppas att denna armée icke finner motstånd. Blott fäderneslandets fiender &c. kunna misskänna sin pligt. Den stora massan af nationen, tillgifven sin lagliga beherrskare, intagen af motvilja mot en inbillad frihet, som öfverlemnar den åt det hårdaste tyranni &c. skall med tillförsigt gå dem till möte, som i Kejsarens och hans bundtförvandters namn tillbjuda fred, vänskap och beskydd. Men om detta felsloge, skall arméen veta öfvervinna svårigheter, och om ett formeligt krig upstode, eller motståndet af en oförsonlig faction och beklagansvärda elagtosser för sin vänsinnighet förlänges på obestämd tid; så skall H. Ryska Maj:t förena sina stridskrafter med Österrikes.

Denna långa declaration slutar med en betydran, att de allierade monarkerne endast haft verdens lugn och sina staters lycka till ögonmärke. Helgden af alla bestående rättigheter, alla lagliga regeringars oafhängighet o. s. v. äro de grunder, hvarifrån Monarkernes beslut aldrig skola afvika.

Laibach. Det lär icke vara Furst Ruffo, utan Marchese Ruffo, Hans Neapolitanska Majestäts Cabinetts-Secreterare, hvilken blifvit af Hans Maj:t brukad till underhandlingar. Såsom grunder för dessa underhandlingar skola de stora Magternas hafva antagit: 1:o alla Italienska staters integritet; i deras genom 1815 års Traktat fastställda områden; 2:o Att representativa statsförfattningar visserligen borde tillåtas de Italienska staterna; hvarvid Grefve Capodistria förklarade önskanvärdt och till och med nödvändigt att införa sådana författningar i de stater, der de icke finnas, hvilket dock från en stor dervid intresserad magt

blifvit bestridt. Hvad Neapelska angelägenheterna angår, upställde man väl såsom grundsatts att tillåta en laglig constitutionel ordning der, dock icke den nuvarande, genom en revolution med väpnad hand införda. Då detta beslut blifvit Konung Ferdinand förelagt, hade han förklarat, att, långt ifrån att sätta sig emot constitutionen, ville han heldre afträda Regeringen till förmån för sin Son, än underteckna en förklaring, som stridde emot hans ed. Derpå utspridde sig det ryktet, att Marchese Ruffo skulle föra detta beslut till Neapel. Sedermera läde monarken dock ändrat sitt beslut att sätta sig i ro, och Hertigen af Gallo skulle personligen och å Konungens vägnar framlägga det i dess nya form för parlamentet, då Magterna icke ville underhandla med detta parlament. Konungen läter honom meddelå Parlamentet Magternas fordran, bifogar sitt råd, och öfverlemnar åt Parlamentet att deröfver besluta. De af Magternas föreslagna modificationer skulle vara mindre betydliga, än man väntat. Nyare underrättelser af den 2 Februarii innehålla, att Konungen bestämdt vägrat underhandla genom Furst Ruffo och slutligen afgifvit den vigtiga förklaring, att han befunno sig uti stånd att medgifva någon förändring i constitutionen, utan national-parlamentets bifall. För de ytterligare underhandlingarna skulle Hans Majestät hafva befullmäktigat Hertigen af Gallo, såsom sin utrikes Minister; för sin del afhölle Hans Majestät sig från underhandlingarna och Hertigen skulle till Neapel öfversöra resultatet, sådant som han inhämtat det af Magternas Ministrar. Kejsar Alexander hade förklarat ganska fredliga tänkesätt, franska Ministern Marq. de Caraman öfverlemnade en vigtig note, och engelska cabinetet förklarade sig alltjemnt emot fiendtligheter. Dessa underrättelser måste imedlertid justeras efter den förut intagna declarationen.

Från Berlin berättas, att för Konungen af Neapel inredes en boning i Hertzendorff vid Wien. — Hardenberg reser tillbaka till Berlin; men Bernstorff stadnar qvar i Laibach.

Öfra Italien. Af Arméen "till lugnets återställande i Neapel" hafva två divisioner d. 6 Febr. gått öfver Po vid S. Benedetto, och d. 7 har den under Fältmarskalk Lieutenanten Gr. v. Walmoden passerat samma flod vid Ferrara. Vid öfvergången har Öfverbefälhafvaren Baron Primont utgifvit General-ordres, af samma grundsatser som ofvan införde declaration. D. 8 skulle hela arméen stå på högra Po-stranden och tåten af första divisionen hafva inträffat i Bologna, Arméen åtföljes af Cam-

missriier för de allierade Magterne. Dessa Commissarier äro: för Österrike Baron von Vincent, för Ryssland Grefve Pozzo di Borgo, för Preussen General von Natzmer, för Frankrike Grefve Blacas. Några tro, att Baron von Vincent är ämnad till Ambassadeur extraordinaire i Neapel. Andra säga, att Kejsrerliga Ministern i Florenz Grefve Ficquelmont skall gå till Neapel och i Florenz efterträdas af den förut i Dresden varande Österrikiska Ministern Grefve Bombelles.

Neapel. Sedan Parlamentet yttrat sig öfver Prinsen Regentens erinringar vid de föreslagna ändringarna i constitutionen och icke (utom i några småsaker) vikit från sina beslut, meddelades äntligen d. 30 Jan. H. K. H:s sanction på alltsammans, och parlamentet upplöstes d. 31 af Prinsen Regenten i egen person. Men alla medlemmarne beslöte kvarblifva i hufvudstaden, hvilket H. K. H. förut begärt.

Man är icke säker för krig, heter det; men lugnet är oafbrutet, några försök till uplopp äro hämmade med kraftig hand och alla depenningar, som användas till oroligheters väckande, äro bortkastade; ty folkets vilja är orubbelig och äfven stark genom nationalgardets inrättning. Trupparna äro imedlertid icke alldeles organiserade, sakna gevär och krigiskt utseende.

Prinsen Regenten vinner med hvar dag allt mer nationens kärlek och förtroende. Den utifrån hotande faran har varit en lycka för Neapel; partierna lärde, att endast enighet och moderation kan rädda dem och fullborda den påbegynta byggnaden.

Oroligheterna i Sicilien hafva icke bekräftat sig. Deremot påstås, att Palermo ämnar sända två deputerade till Laibach.

Spanien. Flera gånger, då Konungen åkte ut, hade han blifvit emottagen med rop af: "Leffe Konungen endast"! Men då H. M. d. 4 Febr. åkte ut, begynte en grupp af 30 a 40 personer, som ställt sig gent emot slottet, ropa: "Leffe den constitutionelle Konungen." Lifgardisterne på vakt (och äfven, säges det, några i civil drägt) svarade: "Leffe Konungen endast!" Det kom till gräl och slagsmål; gardisterne blefvo tillbakadrifna till sin kasern och drogo up kanoner; nationalgardet och garnisonen gingo i gevär; patruller tågade genom gatorna, utan att kunna minska uploppet; en gräflig förvirring rådde, till sent på natten, i slottsquartret; i Fontana höllos de häftigaste tal. Äntligen lyckades det stadens auctoriteter att återställa ordningen; men Casernen förblef blockerad af folket ända till d. 7. Under hela tiden var staden illaminerad från afton till mårnön. Annars hafva inga våldsambeter förefallit. Konungen har i Sitt

Stats-Råd beslutit, att Gardet skall provisoriskt uplösas; gardisterne äro hemskickade till sina födelse-orter, och undersökning är begynt öfver de brottsliga. Hellebardiererne, Spanska och Wallonska garderne samt Carabiniererna göra tjensten i slottet. Lifgardisterne begärde sjelfva att blifva uplösta och införlifvade med national-gardet. — I Pamplona har varit ett så häftigt gräl och slagsmål mellan Studenterna och Garnisons-Officerarne, att national-gardet och General-Capitainen endast med möda kunde återställa freden. Gen. Mina afreste d. 3 Febr. till sin nya beställning i Galicien. Navarreserne sågo med nöje hans aflägsnande och väntade otåligt den nya Gen. Capitainen, Lopez Banos.

Abuelo är äntligen gripen. Audiencia (Hof-Rätten) har stadfäst dödsdomen öfver de i Burgos lagförda personer.

Portugal. Portugisiska Ministern i Paris, Marquis Marialva, skall från Rio Janeiro hafva fått depecher, i anledning hvaraf han torde komma att göra de stora Europeiska hofven viktiga communicationer och kanske begifva sig till Laibach.

Cortes hafva beslutit, att det skall finnas fem Depeche-Secreterare, och d. 29 Jan. utnämnt: för inre ärenderna Hr. Barradas; för Financerna Hr. Duarte Coello; för Krigs-ärenderna Marskalken Teixeira Rebello; för utrikes Hr. Braancamp; för Marinen Hr. Maximiano de Souza. D. 30 aflade den utnämnda regeringen sin ed inför Cortes. Derpå utsågs ett utskott, som installerade den nya regeringen.

Stockholm. Riksens Ständers till öfverseende af Banco-Discoutverkets räkenskaper för sisl. år utsedde Hr:re Revisorer hafva sammanträdt d. 1 i denna månad, och äro: å Ridd. och Adels vägnar Hr. Grefve Lagerbjelke, Hr. Frih. Manderström; å Presteståndets vägnar Hr:re Prostarne Forssander (från Wexjö stift) och Sundius (från Lunds D:o); å Borgerskapets vägnar Hr. Borgmästaren Lovén och Grosshandlaren Ryberg (håda från Stockholm); å Bondeståndets vägnar f. d. Riksdagsmännen Botvid Jonsson (från Östergöthland) och J. J. Rutberg (från Norrbotten).

Utdrag af ett bref från Wimmerby d. 28 Febr. Jag skrifer bland de rökande ruinerne af vår olyckliga stad, som d. 24 dennes, inom sex timmar, till två tredjedelar lades i aska, genom en af förfärlig bläst hastigt spridd väld.

